

Onmin tussen Italianen en Twente

331.62(45) begon door minnekozen

8 SEP. 1961

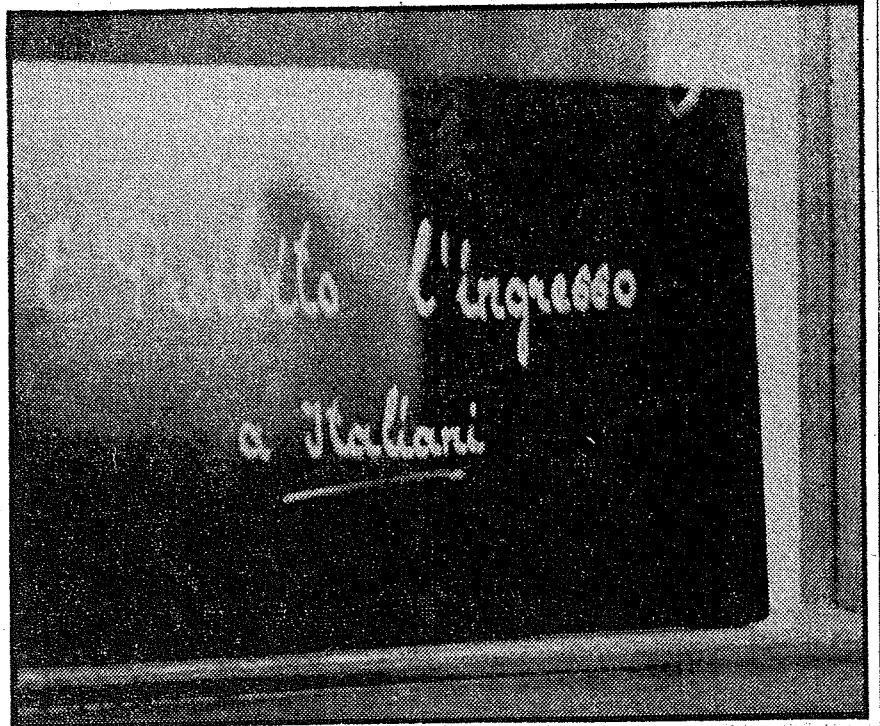
Niet enkel nozems maken hun het leven zuur

(Van onze verslaggever)

OLDENZAAL, 5 sept. — De Italiaanse textielarbeiders in Twente hebben genoeg van Nederland; de Spanjaarden met hen. Liever arm leven thuis, dan in Nederland werk en geld maar géén leven. Zij voelen zich bedreigd door met einden fietskettingen en messen gewapende troepen nozems; zij zien zich de toegang geweigerd tot danslokalen en worden als paria's bejegend door velen. Niet alleen door nozems, maar ook door volwassen mensen en kinderen die de anderen naäpen. De zuiderlingen zijn het hatelijke „macaroni“- en „spaghetti“-geroep beu. De ontmoeting tussen Zuid-Europa en het oosten van Nederland heeft geleid tot een kortsluiting die zondag een ontlading kreeg voor de danszaal van het gebouw „St Joseph“ in Oldenzaal.

De beheerder van dit gebouw zei vandaag dat de rel niet is ontstaan door het feit dat de Italianen dansgelegenheden werd geweigerd. Het was zondag niet de eerste keer dat zij geweerd werden en ook is het niet alleen Oldenzaal, dat het „Italianen niet gewenst“ in praktijk brengt. Er was zaterdag een Italiaan door nozems mishandeld en dat had de gemoederen op hoge temperatuur gebracht.

Maar is dat dansverbod voor de Italianen daarmee van geen betekenis geweest voor de stemming die nu onder hen heerst? „De zaak zit zo,“ vertelde vandaag een Oldenzaalse beheerder van 'n café annex amusementsgelegenheden. „De bevolking is hier nu eenmaal conservatiever dan in Hamburg of Amsterdam. Er zijn in de afgelopen twee jaar

„VERBODEN TOEGANG VOOR ITALIANEN.“ In weerwil van het kleurige Italiaans is dit bord voor de ruit van gebouw „Sint Jozef“ te Oldenzaal uiterst kwetsend en dit niet enkel voor wie het direct aangaat. Het bordje doet nog steeds dienst...

dingen gebeurd die niet door de beugel konden. Er waren ouders die hun meisjes verboden om naar lokalen te gaan waar vaak Italianen komen. Om dat te veranderen hebben we van onze dansgelegenheden een besloten kring gemaakt. We geven alleen toegang aan mensen van onbesproken gedrag“.

Interruptie: Maar die zijn er onder de Italianen toch óók.

Antwoord (glashard): „Ik meen van niet“. De man die dat antwoord gaf (onder bijval van het omzittend publiek) had eerder al van de Italianen gezegd: „Ik kan bepaald niet roemen over hun geestelijk (bedoeld was vermoedelijk: zedelijk) gedrag“.

Onbarmhartig

De man die dit onbarmhartige oordeel velde, komt met vele plaatsgenoten in contact en men mag aannemen dat hij daarbij een zekere invloed uitoefent. Niet allen zullen het met hem eens zijn, gelukkig, maar dit onbarmhartig generaliseren over alle Italianen, omdat er enkele jongens zijn geweest die over de schreef gingen, is hier algemener dan men buiten Twente zal willen aannemen.

De onmin tussen een groot deel der Twentse bevolking en de Italianen en Spanjaarden is begonnen met de meisjes. Hun geestelijke, die voor zover zijn andere drukke werkzaamheden dat toelieten toch al wat contacten met de Italianen (allen vrijgezel) gezocht heeft, suggereert zelfs dat de meisjes zijn begonnen. Een bepaald soort meisjes dan, in de leeftijd van 16 tot 18 jaar, die het contact met de nozems niet interessant genoeg meer vonden en haar attenties verplaatsten naar de warmbloedige Italia-

nen. De Italiaanse jongens kennen in hun land het meisje als een veel gereserveerder wezen en dat leidde in Twente tot ongelukken, tot jaloezie van de in de steek gelaten nozems, tot ergernis van de bevolking die om één Italiaan allen als boosdoeners ging beschouwen, en tot scheldpartijen van kleine kinderen die wat ze thuis hoorden mee de straat opnamen. De wijsheid die sommige kleuters hadden opgedaan bleek zich trouwens niet tot enkele goedkope scheldwoorden te beperken. Gevolg: de Italianen (en de Spanjaarden die er ook anders uitzien dan een Twentenaar, met hen) voelen zich in de textielsteden zo'n beetje als negers in het zuiden der Verenigde Staten.

Ook veel goeds

Is er dan niets gedaan om hun leven een beetje te veraangemen? Zeker, er wordt tegenwoordig over het algemeen op toegezien dat ze in behoorlijke kosthuizen komen, maar toen twee jaar geleden de eerste Italianen uit de Limburgse mijnstreek aankwamen, nam men het in Twente zelfs wat dat betreft zo nauw niet. Thans zijn er speciale kantines tot hun beschikking gesteld, leven enkele tientallen Italianen in een gezellenhuis naar Limburgs voorbeeld en zijn er Nederlandse gezinnen die de Italianen niet met de nek aankijken, maar integendeel trachten hun het gemis van het thuis te doen vergeten. Maar er zijn in Twente meer dan duizend Italianen en Spanjaarden en het merendeel voelt zich uitgesloten. Daarom willen zij naar huis terug.

„Laat ze maar gaan“, zei een Oldenzaaler vanmiddag en dat tekende de stemming precies.